

Довідник рибалки: Морські птахи Нової Зеландії

Департамент Охорони Природних Ресурсів

Department of Conservation
Te Papa Atawhai

У цьому короткому довіднику розповідається про 26 різних морських птахів, яких можна побачити в виключній економічній зоні (ВЕЗ) Нової Зеландії. Деяких з цих морських птахів можна знайти і навколо нашого узбережжя, але більшість з них частіше можна побачити у відкритому океані, мандруючих в пошуках їжі.

Більшість птахів з цього довідника розмножується в Новій Зеландії, а багато з них - тільки там і ніде більше в світі. В дійсності, завдяки різноманітності морських птахів в наших водах, включаючи 86 видів, що розмножуються тут, Нова Зеландія вважається світовою столицею морських птахів. Серед морських птахів Нової Зеландії є пінгвіни, альбатроси, буревісники, баклани, олуші, крячки та поморники.

Для цього довідника ми обрали тих морських птахів, що ризикують бути пійманими під час рибальського промислу. Більшість описаних у цьому довіднику морських птахів подорожують на довгі відстані, і тому їм загрожують рибальські судна, забруднення навколишнього середовища та зменшення здобичі. Ці морські птахи часто знаходяться під додатковим тиском у своїх гніздових колоніях.

На сьогодні деякі рибальські промисли Нової Зеландії впроваджують певні міри для того, щоб зменшити ризик потрапляння морських птахів у сіті. Багато з цих мір також використовується в інших частинах світу. Над захистом морських птахів працює багато окремих осіб, організацій та урядів. Популяція багатьох морських птахів з цього довідника є настільки нечисленною, що у виживанні цих видів важливу роль відіграє кожна окрема людина. Іншими словами, ваші зусилля у зменшенні потрапляння птахів у сіті є дуже важливими.

Примітка: Оскільки загрози для морських птахів можуть виникати як у ряді ВЕЗ, так і в міжнародних водах, ми використали Червоний список видів, що знаходяться під загрозою зникнення, Міжнародного союзу охорони природи і природних ресурсів (IUCN).

Морські птахи цього довідника

Великі альбатроси

Мандрівний альбатрос та альбатрос Гібсона
Diomedea antipodensis antipodensis та *Diomedea antipodensis gibsoni*

Північний королівський альбатрос
Diomedea sanfordi

Південний королівський альбатрос
Diomedea epomophora

Димчасті альбатроси

Світло-спинний димчастий альбатрос
Phoebastria palpebrata

Альбатроси

Альбатрос Буллера
Thalassarche bulleri

Альбатрос Кемпбела
Thalassarche impavida

Альбатрос Чатхема
Thalassarche eremita

Сіроголовий альбатрос
Thalassarche chrysostoma

Альбатрос Сальвина
Thalassarche salvini

Чорнобровий альбатрос
Thalassarche melanophrys

Білошапковий альбатрос
Thalassarche steadi

Буревісники

Північний гігантський буревісник
Macronectes halli

Південний гігантський буревісник
Macronectes giganteus

Товстодзьобий буревісник Брауна
Procellaria cinerea

Вестландський буревісник
Procellaria westlandica

Товстодзьобий буревісник
Procellaria aequinoctialis

Чорний буревісник
Procellaria parkinsoni

Звичайний пірнаючий буревісник
Pelecanoides urinatrix

Великокрилий тайфунник
Pterodroma macroptera

Капський голубок
Daption capense

Буревісники

Буревісник Буллера
Puffinus bulleri

Блідоногий буревісник
Puffinus carneipes

Тонкодзьобий буревісник
Puffinus tenuirostris

Сірий буревісник
(також відомий як тіті або овечий птах)
Puffinus griseus

Клинохвостий буревісник
Puffinus pacificus

Приони

Чарівний прион
Pachyptila turtur

Мандрівний альбатрос та альбатрос Гібсона

Diomedea antipodensis antipodensis та *Diomedea antipodensis gibsoni*

Фото: CJR Robertson

Фото: Tui De Roy

Голова: Голова та горло білі з бурим гребенем.

Тіло: Великі альбатроси стають з часом білішими, але в деяких оперення хвоста темне. Часто в дорослих самців біле тіло з крапчастими бурими латками. В самок часто тіло темне.

Крила: Довжина крила 640 мм. Верх крила може бути від темного до майже білого. Нижня частина крила біла з темники кінчиками.

Дзьоб: Рожевий.

Особливості пташенят: Темно-буре оперення з білою головою, горлом та нижньою частиною крила.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Кальмари та іноді риба.

Ареал мешкання: Південний Тихий Океан від Австралії до Чилі. Альбатрос Гібсона можна часто побачити мандруючим в пошуках їжі у Південному океані. Спостереження за пересуваннями мандрівного альбатросу показують, що птахи в період гніздування мандрують в пошуках їжі переважно на сході Нової Зеландії, але деякі одинокі самці літають на схід до вод Чилі. Вважається, що альбатрос Гібсона під час раннього періоду гніздування переважно харчується в Тасманійському морі та на сході Нової Зеландії.

Цікаві факти

Незважаючи на генетичну подібність, альбатрос Гібсона зазвичай має світліше оперення, ніж мандруючий альбатрос.

Гніздування

Місця гніздування: Мандруючі альбатроси гніздуються на островах Антиподів, декілька пар на острові Кемпбел та на островах Чатхем (Чатхем, Пітт). Альбатроси Гібсона гніздуються тільки на островах Окленд (Адамс, Окленд, Розчарування).

Період гніздування: У альбатросів Гібсона кладка яєць починається в грудні, а в мандруючих альбатросів у січні/лютому. Зазвичай пташенята вилуплюються в період з січня по березень.

Частота гніздування: Кожні два роки при вдалому гніздуванні та кожен рік при невдалому.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздування у просторих колоніях з гніздами, що знаходяться на великій відстані одне від одного. Гніздо являє собою підвищену земляну чашу, що побудована серед пучків трави та іншої рослинності.

Загрози

На морі

- Супроводжуючи кораблі, обидва альбатроси, мандруючий та Гібсона, часто потрапляють до риболовних ярусів.
- У новозеландських водах вони часто потрапляють до рибного промислу кораблів на сході Нової Зеландії, що ловлять південного голубого тунця. Останнім часом вони також потрапляють до рибного промислу меч-риби.
- Відомо, що альбатроси Гібсона також гинуть при австралійському рибному промислі південного голубого тунця.
- Оскільки цей різновид мандрує в пошуках їжі навколо Південного Тихого Океану та Тасманійського моря, то він ризикує потрапити у риболовні яруси в міжнародних водах.

На суші

На сьогодні для мандруючого альбатроса та альбатроса Гібсона на суші існує небагато загроз.

- У деяких колоніях хижаки-ссавці можуть забирати яйця або вбивати незахищених пташенят. Таких ссавців немає на островах Адамс, Розчарування та Кембел.
- На сьогодні вплив відвідувачів на ці різновиди є мінімальним, оскільки обмежений доступ на острови Антиподів, Адамс і Розчарування, а місця гніздування птахів на островах Кемпбел та Окленд відвідує дуже мало людей.

Північний королівський альбатрос

Diomedea sanfordi

Фото: Tui De Roy

Фото: Tui De Roy

Голова: Біла, іноді з темними цятками на гребені.

Тіло: Дуже велике. Тіло та спина білі.

Крила: Верхня частина крил повністю темна.

Ноги: Рожеві.

Дзьоб: Світло-рожевий з тонкою чорною смугою по краю.

Особливості пташенят: Пташенята виглядають подібними до дорослих птахів, але можуть мати темніші цятки на гребені та спині.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Переважно харчуються кальмарами, але також їдять рибу.

Ареал мешкання: Широко мандрують в пошуках їжі навколо Тасманійського моря, Тихого та Південного Атлантичного океанів.

Цікаві факти

Колонія північних королівських альбатросів на мисі Таїароа півострова Отоґо – це єдина колонія альбатросів, що розташована на основних островах Нової Зеландії.

Королівські альбатроси живуть до 35 років, але «Бабуся», одна з перших птахів, що почали гніздування на мисі Таїароа, коли виховувала своє останнє пташеня, мала понад 60 років. У січні 2007 року Тороа став 500 пташеням, що народився на мисі Таїароа. Він правнук тої Бабусі.

Гніздування

Місця гніздування: Острова Чатхем (Форті-Форс, Біг Сістер та Літл Сістер), Південний острів (мис Таіароа) та острова Окленд (Ендербі, де вони схрещуються з південними королівськими альбатросами).

Період гніздування: Кладка яєць починається наприкінці жовтня, а пташенята вилітають з гнізда з серпня до жовтня наступного року.

Частота гніздування: Кожні два роки при вдалому гніздуванні.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Північні королівські альбатроси мають щільніші колонії, ніж інші великі альбатроси. Вони будують насипи гнізд з землі та рослин.

Загрози

На морі

- Високий рівень виживання дорослих та пташенят показує, що смертність від рибальського промислу не є основною загрозою для цього виду, але декілька птахів потрапляють до риболовних ярусів та рибних тралів.

На суші

- До останнього часу значний вплив на популяцію північних королівських альбатросів мали зміни ареалу в гніздових колоніях на островах Чатхем. Ареал зараз відновлюється.
- На мисі Таіароа в деякі пори року хижакі-ссавці вбивають пташенят. Протягом останніх років вплив цих хижаків зменшила інтенсивна боротьба із шкідниками. В усіх інших гніздових колоніях хижаків-ссавців немає.
- На мисі Таіароа основними причинами загибелі яєць та пташенят є

зараженість яйцями м'ясої мухи (*Lucilia sericata*) та спека. В особливо спекотні роки дорослі птахи вмирають від виснаження спекою та, можливо, від пташиного поксвірусу.

Південний королівський альбатрос

Diomedea epomophora

Голова: Зазвичай біла, в деяких можуть бути темні цятки на гребені.

Тіло: Дуже великі альбатроси з білим тілом. У дорослих птахів хвіст повністю білий. Птахи, що досягли повної зрілості, є найбільшими з усіх альбатросів.

Крила: Верхня частина крил біла з деякими чорними пір'ями. З роками верхня частина крил стає білішою.

Ноги: Світло-рожеві.

Дзьоб: Рожевий з тонкою чорною смугою з переднього краю.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Переважно харчуються кальмарами, але також їдять рибу.

Ареал мешкання: Під час гніздування вони мандрують в пошуках їжі навколо Тасманійського моря та Південного Тихого океану. Після періоду гніздування птахи мігрують до Південного Атлантичного Океану та, можливо, розповсюджуються навколо південного полюса в Південному океані.

Цікаві факти

Південний королівський альбатрос та мандрівний альбатрос - найбільші з усіх альбатросів.

Гніздування

Місця гніздування: Переважно на островах Кемпбел, декілька на островах Окленд (Адамс, Едербі, Окленд) та на Південному острові (мисі Таіароа – де вони схрещуються з північними королівськими альбатросами).

Період гніздування: Кладка яєць починається з кінця листопада до кінця грудня. Після кладки яйця обидва батьки по чергово висиджують його. Приблизно через 79 днів вилуплюється пташеня (січень-березень). Пташеня ще місяць знаходиться в гнізді та вилітає з гнізда приблизно через 240 днів.

Частота гніздування: Кожні два роки при вдалому гніздуванні.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Насип з землі та рослин.

Загрози

На морі

- Помірну загрозу створюють риболовні яруси.
- Невелика кількість птахів була піймана у риболовні яруси південного голубого тунця у ВЕЗ Нової Зеландії.
- В міжнародному масштабі птахи загинають у риболовних ярусах тунця, розташованих на південному заході Австралії у літній період та в Тасманії в літній та зимовий періоди.
- Цей вид також гине у японських риболовних ярусах тунця у відкритих морях.
- Декілька птахів потрапили в тральні сіті та відповідні перліні та триси.

На суші

- Частина яєць гине від великих поморників, природних хижаків.
- На островах Окленд дикі свині полюють на яйця та вбивають незахищених пташенят.
- Потенційною загрозою для гніздування південного королівського альбатроса є розповсюдження чагарнику *Dracophyllum*, що може бути спричинено змінами в кліматі.
- На гніздування альбатросів до певної міри також може впливати туризм. Відомо, що знервовані птахи покидають гніздо, якщо до нього підходять або торкаються. Департамент охорони природних ресурсів здійснює ряд заходів для контролю та обмеження території, куди можна ходити відвідувачам на островах під час гніздування південного королівського альбатросу.

Світлоспинний димчастий альбатрос

Phoebastria palpebrata

Фото: DOC

Фото: Don Merton

Голова: Димчасто-коричнева з білими півмісяцями позаду очей.

Тіло: Димчасті альбатроси найменші серед усіх. Попелясто-сірі з темними сірими животами.

Крила: Середній розмах крил 200 см. Колір димчасто-коричневий.

Ноги: Сірі.

Дзьоб: Темний з слабою блакитною смужкою з переднього краю.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Риба та кальмари.

Ареал мешкання: Віддають перевагу глибоким акваторіям відкритого моря та мандрують в пошуках їжі влітку через холодні Антарктичні води до пакового льоду, але взимку переміщуються на північ у тепліші субтропічні моря. Мандруючи в пошуках їжі, птахи в період гніздування можуть переміщатися на тисячі кілометрів від самих місць гніздування.

Цікаві факти

На відміну від інших альбатросів, димчасті альбатроси мають довгий твердий клиноподібний хвіст, вважається, що він сприяє їх спритності під час парних повітряних залиць самця за самкою.

Гніздування

Місця гніздування: Острова Окленд (Адамс, Розчарування, Окленд, Едербі, Рози), група островів Кемпбел (Кемпбел, Дент, Жакмарт, Фоллі, Моновей та інші прибережні групи) та острова Антиподів (Антиподи, Боллонс, Арчвей, Лівард). В інших місцях гніздуються на Маккуарі, Херд, Кергуелен, Крозет, Принц Едвард, Маріон та островах Південна Джорджія.

Період гніздування: Починається в кінці жовтня, а пташенята вилітають з гнізда у наступному травні та червні.

Частота гніздування: Кожні два роки при вдалому гніздуванні.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Живуть не такими колоніями, як інші види альбатросів, іноді навіть гніздуються окремо. Будують конусоподібні гнізда, в основному на виступах скель.

Загрози

На морі

- Основна загроза на морі від риболовних ярусів.
- З Нової Зеландії в останній час не було повідомлень про те, щоб птахи цього виду випадково потрапили в сіті.
- Невелика кількість потрапляє в риболовні яруси тунця в Австралії.
- Згідно повідомлень японських вчених, птахів цього виду часто ловлять у відкритих морях, переважно в Індійському та в південно-західній частині Тихого океанів.
- Найістотніший хижак на суші, напевно, сірий поморник. Цей природний хижак відбирає яйця та сполює дорослих птахів з гнізда.
- Впливає і відвідування районів гніздування людьми. Цей вид чутливий до порушень їх території в період залицання. Деякі птахи залишають своє гніздо, якщо його торкаються в період ранньої інкубації. Це не є значною загрозою в Новій Зеландії, де мало людей відвідують колонії гніздування.

На суші

- Ссавці-хижакі можуть відбирати яйця та вбивати пташенят на островах Окленд, незважаючи на те, що більшість птахів гніздуються на виступах скель, які захищені від цих хижаків.
- Кліщі та миші можуть бути потенційними переносниками пташиних захворювань на островах Антиподів та Окленд.

Альбатрос Буллера

Thalassarche bulleri

Фото: Tui De Roy

Фото: Tui De Roy

Голова: Сіра голова та шия з білим гребенем.

Тіло: Біле тіло с темною верхньою частиною хвоста.

Крила: Верхня частина крила темна. Нижня частина крила біла з чорними краями.

Дзьоб: Темний з широкими, яскраво-жовтими смугами на верхній та нижній частинах. Верхня смуга закруглюється в основі дзьобу.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Здебільшого харчуються рибою, кальмарами, восьминогами, асцидіями та ракоподібними.

Ареал мешкання: Дорослі птахи, як ті, що гніздуються, так і ті, що не гніздуються, мандрують в пошуках їжі в Тасманійському морі, у Тихому океані на сході Південного острова, та навколо рифових територій на південь від острова Стюарта. Молоді особі та дорослі, що не гніздуються, подорожують навколо Південного Тихого океану, на північ від Антарктичної конвергенції, досягаючи течії Гумбольдта у Чилі та Перу.

Гніздування

Місця гніздування: Гніздуються тільки у Новій Зеландії на островах Снорес, Соландер, Чатхем та островах Трьох Королів.

Період гніздування: На островах Чатхем період гніздування з жовтня по наступний травень. В інших колоніях період гніздування з грудня по вересень.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Будують цокольні (п`єдестальні) гнізда серед чагарників на вузьких терасах або в лісі.

Загрози

На морі

- Значною загрозою для цього виду них можуть бути кліматичні зміни, що впливають на поширення морської здобичі.
- Цей вид випадково потрапляє до риболовних ярусів та тралів у новозеландських водах. Також повідомляється, що альбатроси Буллера потрапляють до риболовних ярусів у міжнародних водах та відкритих морях, включаючи Австралію.

На суші

- На суші існує небагато загроз для цього виду.
- На успіх гніздування на островах Великий Соландер може мати вплив новозеландський пастушок уека, який там живе.
- Потенційною загрозою для цього виду можуть бути пташині захворювання.

Цікаві факти

Після гніздування багато дорослих та молодих птахів мігрують до вод Перу та Чилі. Там молоді птахи можуть залишатися до п`яти років.

Альбатрос Кемпбела

Thalassarche impavida

Голова: Біла. Чорні брови. Радужні оболонки ока кольору меду.

Тіло: Альбатрос середнього розміру з білим тілом.

Крила: Верхня частина крила темна. Нижня частина крила біла з чорними краями.

Ноги: Блакитно-білі.

Дзьоб: Жовтий з червоним кінчиком.

Особливості пташенят: Темний дзьоб з чорнуватим кінчиком. Сіре оперення на нижній частині шиї. Колір очей спочатку темно-коричневий, і тому їх легко сплутати з молодими чорнобровими альбатросами.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Здебільшого риба, кальмари та ракоподібні.

Ареал мешкання: Цей вид розповсюджується широко навколо Південного океану, а також помірних морів Південного Атлантичного, Індійського та Південного Тихого океанів.

Гніздування

Місця гніздування: Гніздуються тільки на островах Кемпбел.

Період гніздування: Починається з серпня та закінчується в наступному квітні.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Колоніальне гніздування на скелях та крутих схилах. Будують цокольні (п`єдестальні) гнізда із щільно втрамбованої землі.

Загрози

На морі

- Велика кількість цього виду потрапляє у риболовні промисли південного голубого тунця Нової Зеландії та Австралії.
- Потрапляють як дорослі птахи, так і молодь, і саме це впливає на розмір колоній.
- Цей вид також потрапляє до риболовних тралів Нової Зеландії.

На суші

Для цього виду існує мало загроз на суші.

- Людські відвідування місць гніздування можуть впливати, але мало хто відвідує колонії на північному кінці острова Кемпбел.
- Потенційною загрозою для цього виду можуть бути пташині захворювання.

Цікаві факти

Цей вид довго рахувався новозеландським підвидом чорнобрового альбатросу, оскільки відомо, що обидва види гніздуються у змішаних колоніях на острові Кемпбел. Незважаючи на те, що було зафіксовано декілька гібридів, птахи віддають перевагу супутнику свого виду.

Альбатрос Чатхема

Thalassarche eremita

Голова: У дорослих птахів сірий гребень, голова та горлянка.

Тіло: Середнього розміру з білою груддю і животом, та з темно-сірим хвостом.

Крила: Верхня частина крила темно-сіра. Нижня частина крила біла.

Дзьоб: Жовтий з темною цяточкою наприкінці нижньої частини дзьобу.

Особливості пташенят: Молодняк має більше сірого оперення та блакитно-сірий дзьоб з чорним кінчиком.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Кальмари та риба.

Ареал мешкання: Захід Південного Тихого океану до Тасманії та сходу Південної Америки. Взимку цей вид мігрує до територіальних вод Чилі та Перу. Молодняк залишається в водах Південної Америки до досягнення статевої зрілості.

Гніздування

Місця гніздування: Альбатроси Чатхема гніздуються тільки на Піраміді, великий скелі на островах Чатхема.

Період гніздування: Серпень-вересень до наступного березня - квітня.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями, будуючи цокольні (п'єдестальні) гнізда з гуана та рибних кісток.

Загрози

На морі

- Альбатроси Чатхема потрапляють до риболовних ярусів Нової Зеландії, Австралії та у водах Південної Америки.
- Особливе занепокоєння викликають прибережні риболовні яруси Чилі та Перу, оскільки вони можуть становити значну загрозу для даного виду.
- Повідомляють, що цей вид також потрапляє до тралів у новозеландських водах.

На суші

- Якість природного середовища на островці погіршилася після сильного шторму 1985 року, але з того часу відновилась.
- Зменшення ґрунту та висихання острову може збільшити загибель яєць та пташенят.
- Незважаючи на те, що скеля Піраміда є приватною власністю, досі іноді трапляються випадки нелегального викрадення пташенят альбатросів Чатхема.
- Потенційною загрозою для цього виду можуть бути пташині захворювання, включаючи пташиний поксвірус.

Цікаві факти

Самий рідкий ендемічний альбатрос Нової Зеландії. Світова популяція цього виду гніздується на одній скелі площею в 10 гектарів.

Сіроголовий альбатрос

Thalassarche chrysostoma

Голова: Сіра голова та шия.

Тіло: Альбатрос середнього розміру з білим тілом. У дорослих птахів тіло біле, а верхня частина хвоста темно-сіра.

Крила: Верхня частина крила темно-сіра. Нижня частина крила біла з чорними краями. У цього виду розмах крил два метри.

Дзьоб: Темний дзьоб з жовтою смугою на верхній та на нижній частинах. Верхня смуга поступово звужується при основі дзьобу.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Риба, кальмари та ракоподібні. У раціоні молодих птахів дуже важливі міноги, якими їх годують батьки.

Ареал мешкання: Приполярні мандрівники, які віддають перевагу харчуванню у відкритих океанах, ніж на континентальних шельфах. Птахи, що гніздуються, подорожують у пошуках їжі на відстань до 2000 км від районів гніздування до полярного фронту.

Цікаві факти

Загальна популяція цього виду приблизно складає 600 000, але, згідно спостереженням, популяція різко зменшується.

Гніздування

Місця гніздування: У Новій Зеландії цей альбатрос гніздується тільки на островах Кемпбел. В інших частинах південної півкулі він гніздується на островах Дієго Рамірез (мис Горн), Південна Джорджія, Принц Едвард, Крозет, Кергелен та Маккуарі.

Період гніздування: Сезон починається в серпні та закінчується в кінці наступного травня, кладка яєць в кінці вересня.

Частота гніздування: Кожні два роки при вдалому гніздуванні.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Конусоподібні гнізда, побудовані з багна та вкриті рослинністю.

Загрози

На морі

- Кліматичні зміни, що впливають на поширення морської здобичі цього виду, можуть бути загрозою для них.
- Іншою значною загрозою є риболовні яруси. Завдяки тому, що цей вид харчується у глибоких водах, далеко від континентального шельфу, у риболовні яруси ВЕЗ Нової Зеландії потрапляє дуже мало птахів. Велика кількість молодих сіроголових альбатросів потрапляє до риболовних ярусів південного голубого тунця переважно у відкритих морях Австралії, Індійського та Південного Атлантичного океанів.

На суші

Для сіроголових альбатросів існує небагато загроз на суші.

- Основною загрозою на суші є природний хижак, сірий поморник, який відбирає яйця та може вбивати слабих пташенят. Через те, що щільність і розміри колонії альбатросів зменшуються, цей хижак може мати ще більший негативний вплив на популяцію.
- Відомо, що цей вид може покинути гніздо, якщо його торкалися під час інкубаційного періоду, але ці колонії на острові Кемпбел відвідує небагато людей.
- Потенційною загрозою для цього виду можуть бути пташині захворювання.

Альбатрос Сальвина

Thalassarche salvini

Голова: Світло-сіра до коричневого з білим тім'ям.

Тіло: Альбатрос середнього розміру, з переважно білим тілом.

Крила: Верхня частина крила темна з крапчасто-білим ближче до шиї. Нижня частина крила переважно біла з вузькими контурами чорного.

Дзьоб: Темно-сірий або світло-коричневий з жовтими плямами при основі, на кінці та по боках.

Харчування та
ареал мешкання

Харчування: Кальмари та риба

Ареал мешкання: Широко розповсюджуються навколо Південного океану. Їх можна побачити у Південному Тихому та Індійському океанах. Часто мандрують в пошуках їжі навколо рифів та підводних гір.

Цікаві факти

Дев'яносто п'ять процентів світової популяції цього виду гніздується в скупченні на маленькій неродючій частині островів Баунті.

Гніздування

Місця гніздування: У Новій Зеландії альбатроси Сальвіна щорічно гніздується на островах Баунті, Снарес, та, можливо, на Піраміді, Форті-Форс на островах Чатхем. Цей вид також гніздується на островах Крозет у Індійському океані.

Період гніздування: Починається в жовтні та закінчується у наступному квітні.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються на неродючих островах та скелях.

Загрози

На морі

- Їх часто можна побачити супроводжуваними риболовними кораблями.
- Невелика кількість альбатросів Сальвіна потрапляє у риболовні яруси ВЕЗ Нової Зеландії.
- Повідомляється, що невелика кількість птахів потрапляє до риболовних тралів.
- Оскільки вони широко мандрують по Південному океану, вони ризикують потрапити до риболовних ярусів відкритого моря.

На суші

Для альбатросів Сальвіна існує дуже мало загроз на суші.

Чорнобровий альбатрос

Thalassarche melanophrys

Голова: Біла. Чорні плями навколо очей та чорні райдужні оболонки.

Тіло: Тіло біле.

Крила: Верхня частина крила темна, а нижня частина крила біла з чорними краями. Розмах крил 210-250 см.

Ноги: Жовтувато-помаранчові перетинчасті ноги.

Дзьоб: Яскраво-жовтий з червоним кінчиком.

Особливості пташенят: Молодняк має темні дзьоби з чорнуватими кінчиками.

Харчування та ареал

Харчування: Переважно криль та риба. Також їдять кальмарів, сальп та медуз.

Ареал мешкання: Влітку розповсюджені навколо рифів Нової Зеландії та Австралії. Взимку птахи з Індійського океану мігрують до рифів Східної Африки, Австралії та Нової Зеландії.

Гніздування

Місця гніздування: У Новій Зеландії чорноброві альбатроси гніздуються в невеликій кількості на островах Кемпбел, Антиподів та Снарес. Цей вид також гніздується на мисі Горн, островах Фолкленд, Південна Джорджія, Крозет, Кергелен, Херд та Маккуарі.

Період гніздування: Починається в серпні та закінчується наприкінці квітня, кладка яєць в кінці вересня.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гнізда розташовані на насипах, на верху прибережних, вкритих пучками трави, скелях чи кручах. Будують цокольні (п'єдестальні) гнізда з землі, гуана та рослинності.

Загрози

На морі

- Цей вид можна часто побачити біля траулерів. Кожен рік багато чорнобрових альбатросів гине у рибачьких траулерах Південної Африки та у Індійському океані.
- Цей вид також часто потрапляє до риболовних ярусів у південній півкулі.
- Кліматичні зміни, що впливають на поширення морської здобичі цього виду, можуть бути загрозою для них.

На суші

- Впроваджені у гніздові колонії ссавці. У Новій Зеландії цьому виду це зараз не загрожує.
- Кліщі та пташині захворювання.
- Кількість відвідувачів деяких гніздових колоній. Але зараз це не є загрозою у Новій Зеландії.

Цікаві факти

Загальна популяція цього виду становить від одного до 2.5 мільйонів птахів, що робить цей вид найпоширенішим серед усіх альбатросів Південного океану. Незважаючи на таку велику популяцію, ці птахи знаходяться під загрозою зникнення, через різке зниження їх кількості - на 65% протягом трьох поколінь (65 років).

Цей вид почав гніздватися у Новій Зеландії нещодавно.

Білошапковий альбатрос

Thalassarche steadi

Голова: Голова біла з світло-сірими щоками.

Тіло: Великий альбатрос з білою грудною кліткою, животом та огузком.

Крила: Верхня частина крила темна. Нижня частина крила біла з чорними краями.

Дзьоб: Світлого сірувато-білого кольору з жовтим кінчиком та слабкою жовтою плямою коло основи верхнього піддзьобка.

Інша інформація: Виглядають дуже подібними до боязкого альбатроса (*Thalassarche cauta*), що гніздується у Тасманії. Деякі дослідники вважають білошапкового альбатроса місцевим підвидом боязкого альбатросу.

Харчування та
ареал мешкання

Харчування: Кальмари та риба.

Ареал мешкання: Під час періоду гніздування вони харчуються навколо рифів островів Снарес та Окленд.

Гніздування

Місця гніздування: Гніздуються тільки у Новій Зеландії на островах Розчарування, Адамс, Окленд та Боллонс. Майже 96% загальної популяції гніздується на острові Розчарування (60 000 – 72 000 пар). Дослідження, що проводяться зараз, вказують на те, що їх може бути більше.

Період гніздування: Кладка яєць починається в середині листопада, а пташенята з'являються в середині серпня.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями, будуючи великі насипні гнізда з землі та рослинності.

Загрози

На морі

- Часто потрапляють до новозеландських риболовних промислів кальмарів.
- Також повідомляють, що цей вид потрапляє до риболовних ярусів тунця у Новій Зеландії.
- Часто потрапляють до риболовних

ярусів та траулерів тунця біля берегів Південної Африки.

На суші

Для цього виду дуже мало загроз на суші.

- На острові Окленд ссавці-хижаки (особливо дикі свині) руйнують гнізда, їдять яйця та пташенят.

Цікаві факти

Сьомого березня 1907 чотирьохщогловий барк Дандональд, що перевозив вантаж пшениці, зазнав аварії коло берегу острова Розчарування, групи острова Окленд. Внаслідок аварії дванадцять людей загинуло, а п'ятнадцять, що вціліли, перед тим, як їх врятували, провели дев'ять місяців на острові Розчарування та острові Окленд. Згідно свідчень одного з уцілілих, під час тих важких випробувань вони їли до п'яти білошапкових альбатросів в день.

Північний гігантський буревісник

Macronectes halli

Фото: Tui De Roy, Roving Tortoise Photos

Фото: Tui De Roy

Голова: Голова та шия крапчасто-білі. З часом обличчя та щоки також білішають.

Тіло: Грудна клітка крапчасто-біла. У старших птахів верхня частина тіла стає крапчасто-темно-сірою.

Крила: Розмах крил 150-200 см.

Дзьоб: Світло-рожевий з червонувато-коричневим кінчиком. Єдиним способом розрізнати північного гігантського буревісника від південного гігантського буревісника є рожевувато-коричневий кінчик на дзьобі північного гігантського буревісника (у порівнянні зеленуватим кінчиком у південних гігантських буревісників).

Особливості пташенят: Повністю чорнувато-коричневі з блідим дзьобом.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Харчуються кальмарами. Їх також можна часто побачити біля мертвих тюленів та китів. Також відомо, що вони іноді атакують та їдять морських птахів меншого розміру.

Ареал мешкання: Широко розповсюдженні навколо Південного океану, здебільшого на півночі Антарктичної конвергенції. У своїх мандрюваннях у пошуках їжі північний гігантський буревісник більше обмежений береговою територією, ніж південний гігантський буревісник. Багато дорослих північних гігантських буревісників залишаються коло своїх гніздових колоній весь рік, коли молодняк вирушає у приполярні подорожі.

Гніздування

Місця гніздування:

Острова Окленд (Едербі, Евінг, Океанський, Розчарування), група островів Кемпбел, острів Антиподів, та острова Чатхем (Форті-Форс, Біг Сістер та Літл Сістер). В інших місцях гніздуються на островах Маккуарі, Кергуелен, Крозет, Принц Едвард та Південна Джорджія.

Період гніздування: Сезони різняться в залежності від колоній, серпень/ жовтень та лютий/березень.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями, нецільно, часто розосередженими парами. Будують гнізда серед рослин на нерівній місцевості.

Загрози

На морі

- Деякі північні гігантські буревісники потрапляють до риболовних промислів південного голубого тунця в Австралії та Новій Зеландії.
- Їх приваблюють траулери в момент витягання сіті, і вони іноді потрапляють в оснащення траулера.
- Через те, що північні гігантські буревісники їдять падаль, їм більше, ніж іншим морським птахам, загрожує забруднення пластиком.

На суші

На сьогодні для північного гігантського буревісника не існує багато загроз на суші.

- Північний гігантський буревісник дуже чутливий до людського втручання і може іноді покинути яйця чи маленьких пташенят, якщо до нього підійти занадто близько.

Цікаві факти

Північний гігантський буревісник також відомий як велетенський буревісник, чи птах з неприємним запахом. Північного гігантського буревісника можна частіше побачити у водах Нової Зеландії, незважаючи на те, що цей вид більш рідкісний, ніж південний гігантський буревісник.

Гігантські буревісники – це єдині з буревісників, що харчуються на землі

Південний гігантський буревісник

Macronectes giganteus

Голова: Має дві яскраво виражені стадії забарвлення. Темна стадія - з крапчастою білою головою та шиєю. Біла стадія - з повністю білою головою та шиєю, за винятком декілька темних пір'їв.

Тіло: На темній стадії можна сплутати з північним гігантським буревісником, але дорослі особи південного гігантського буревісника мають більш бліді шию та нижню частину тіла. Птахи в білій стадії повністю білі, за винятком декількох розсіяних темних пір'їв.

Крила: Розмах крил 150-200 см.

Дзьоб: Світло-персиковий з зеленуватим кінчиком.

Особливості пташенят: Чорний пух їх оперення з часом потроху бліднішає. Приблизно через сім років юнацьке оперення перетворюється на доросле.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Харчуються кальмарами. Їх можна часто побачити у змішаних зграях з північними гігантськими буревісниками, та вони часто підбирають падаль коло мертвих тюленів та китів. Також відомо, що вони іноді нападають та їдять морських птахів меншого розміру.

Ареал мешкання: Птахи, що гніздуються, проводять літо поблизу гніздових колоній. Взимку деякі дорослі птахи залишаються в Антарктичних водах, а інші переміщуються на північ та розповсюджуються навколо Південного океану.

Гніздування

Місця гніздування: Гніздуються в маленьких колоніях у вільній від льоду Антарктиці та субантарктичних островах. Відвідують новозеландські води, але в Новій Зеландії не гніздуються.

Період гніздування: Вересень – березень в північних колоніях та листопад-травень в Антарктиді.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Маленькі гніздові колонії часто розташовані поблизу колоній пінгвінів.

Загрози

На морі

- Деякі птахи потрапляють до риболовних ярусів південного голубого тунця.
- Особливе занепокоєння викликають незаконні та нерегульовані риболовні яруси патагонських кликачів у Південному океані.

На суші

- Дуже чутливі до людського втручання. Відомо, що можуть покинути гніздо після близького контакту з людиною.

Цікаві факти

Якщо їм загрожує непрошений гість, буревісники можуть плюватися смердючою олією. Саме через цей запах південні гігантські буревісники іноді відомі як смердючі.

Товстодзьобий буревісник Брауна

Procellaria cinerea

Голова: Сіра з темним сірим гребенем.

Тіло: Велике сіре тіло з темнішою верхньою частиною. Нижня частина тіла біла. Сірий хвіст клиноподібною форми.

Крила: Верхня частина крила сіра. Нижня частина темно-сіра.

Ноги: Сірувато-рожеві.

Дзьоб: Ясно-білий з відтінком жовтого або зеленого та темними багряними плямами.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Кальмари, риба та ракоподібні.

Ареал мешкання: Ці приполярні мандрівники в пошуках їжі віддають перевагу глибоким океанським басейнам. Вони уникають рифів, за винятком тих, що коло островів гніздування та коло берегів Аргентини восени.

Цікаві факти

Товстодзьобі буревісники Брауна відмінні плавці та можуть пірнати в пошуках їжі на глибину до 10 метрів.

Цей вид нещодавно знов почав гніздування на острові Кемпбел, що є результатом програми Департаменту охорони природних ресурсів 2001 по знищенню щурів.

Гніздування

Місця гніздування: В Новій Зеландії гніздуються на острові Кемпбел та островах Антиподів. Товстодзьобі буревісники Брауна також гніздуються на островах Кергелен, Амстердам, Крозет, принц Едвард, Трістан Да Канха та острові Гоф.

Період гніздування: З березня по листопад.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями. Будують гнізда в норах.

Загрози

На морі

- Товстодзьобі буревісники Брауна здібні нирці, що глибоко пірнають до приманок, розставлених судами ярусного лову, особливо судами, що ловлять тунця та морську щуку.
- У процентному відношенні цей вид найбільше гине від судів ярусного лову тунця у ВЕЗ Нової Зеландії.
- Ці птахи часто потрапляють до риболовних ярусів кликача поблизу французьких островів Субантарктики.
- Товстодзьобі буревісники Брауна часто харчуються коло траулерів, та відомі випадки, що вони потрапляли до рибачьких траулерів.

На суші

- Дикі кішки та щурі винищують популяцію товстодзьобого буревісника на островах Маккуарі та Крозет (Хог). Через них також зменшилась популяція на островах Амстердам, Маріон, Позешн та Кемпбел.

Вестландський буревісник

Procellaria westlandica

Голова: Чорна.

Тіло: Великий чорний буревісник, подібний до товстодзьобого буревісника.

Крила: Чорні.

Ноги: Ноги та лапи чорні.

Дзьоб: У дорослих птахів дзьоб блідо-жовтий з великим чорним кінчиком.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Переважно їдять кальмарів та рибу. Відомо, що в раціоні цього виду є нутрощі, особливо при харчування пташенят.

Ареал мешкання: Цей океанський вид розповсюджений від Тасманії до територіальних вод Чилі. Під час гніздування (березень-листопад) їх можна побачити на рифах у новозеландських водах та в Тасманійському морі. З листопада по квітень вони мігрують навколо Тихого океану: дорослі птахи на південь до мису Горн, а молодняк на північ до течії Гумбольдта.

Гніздування

Місця гніздування: Цей вид гніздується тільки у Новій Зеландії на прибережних передгір'ях коло Пунакаіки на західному узбережжі Південного острова.

Період гніздування: Гніздуються кожну зиму у період між травнем та листопадом.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями в норах.

Загрози

На морі

- Вестландські буревісники потрапляють до риболовних ярусів тунця у Новій Зеландії та Австралії.
- Вони часто супроводжують тралери та можуть потраплять в оснащення траулера.

На суші

- Ссавці іноді полюють на яйця, пташенят та навіть дорослих птахів.

- Гірнича промисловість та сільське господарство знищують деякі ареали, прилеглі до колоній гніздування.
- Птахи іноді налітають на лінії електропередач, коли летять з колонії гніздівок або назад до неї.
- Новозеландський пастушок уека - це природний хижак на вестландських буревісників. В останні роки, із зменшенням кількості іншої здобичі, пташенята буревісника стали особливо цінними для хижацтва уеки.

Цікаві факти

Міри по боротьби з шкідниками, впроваджені Департаментом охорони природних ресурсів, допомогли стабілізувати популяцію вестландського буревісника. Колонії в Національному парку Папароа знаходяться під захистом в якості "Спеціальної зони вестландських буревісників", що забороняє доступ людей до колоній.

Товстодзьобий буревісник

Procellaria aequinoctialis

Голова: Чорнувато-коричнева з білим пір'ям під дзьобом (що важко побачити на морі).

Тіло: Великий чорнувато-коричневий буревісник, подібний до вестландського буревісника.

Крила: Чорнувато-коричневі.

Ноги: Ноги та лапи чорні.

Дзьоб: Світло-жовтий. Однією з очевидних відмінностей вестландського буревісника від товстодзьобого буревісника є те, що в останнього немає чорного кінчика на кінці дзьобу.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Переважно криль та риба.

Ареал мешкання: Мандрують в пошуках їжі навколо Південного океану між тропіками та Антарктикою. Це один з рідких видів, що можна побачити як на рифах, так і в океанських басейнах.

Гніздування

Місця гніздування: У Новій Зеландії товстодзьобий буревісник гніздується щорічно в колоніях на островах Окленд, групі островів Кемпбел та островах Антиподів. Вони також гніздуються на островах Кергелен, Крозет, Принц Едвард, Марлон, Південна Джорджія та Фолклендських островах.

Період гніздування: З листопада по травень.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями в норах.

Загрози

На морі

- Товстодзьобі буревісники досвідчені нирці, що знаходяться під надзвичайною загрозою риболовних промислів і потрапляють у риболовні сіті по всій південній півкулі.
- Цей вид мандрує в пошуках корму вдень і вночі.
- Цей вид найчастіше гине у риболовних промислах південної Атлантики, південної Африки та на заході Індійського океану.

- Ці птахи збираються навколо риболовних ярусів та траулерів, Випадково попадають до цих двох риболовних промислів і в Новій Зеландії.

На суші

- Для деяких колоній загрозою є ссавці.
- Гострим питанням є людське втручання, коли відвідувачі, ненавмисно наступаючи на гнізда-нори, розчавлюють їх.

Цікаві факти

Давні мисливці називали товстодзьобих буревісників шевцями через клацаючи та гучні звуки, що лунали з їх нір. Товстодзьобий буревісник – це найкрупніший вид буревісників, що гніздуються в норах.

Чорний буревісник

Procellaria parkinsoni

Голова: Темна.

Тіло: Середнього розміру, темно-коричневе або чорне.

Крила: Темно-коричневі або чорні.

Ноги: Чорні.

Дзьоб: Блідо-жовтий з темним кінчиком.

Інша інформація: Чорний буревісник виглядає дуже подібним до вестландського буревісника, але він меншого розміру. Також ареал його мешкання знаходиться більше на північ чи північний схід від Північного острова, ніж в західного буревісника.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Риба та ракоподібні.

Ареал мешкання: Чорний буревісник мандрує в пошуках їжі переважно на сході Північного острова та в Тасманійському морі. Після гніздування чорні буревісники мігрують до східної тропічної частини Тихого океану. Цих птахів часто можна побачити між берегами південної частини Мексики та північної частини Перу, а також на заході Галапагоських островів.

Цікаві факти

Один час колонії чорних буревісників можна було побачити на горах та узгір'ях Північного острова та північному заході Південного острова, але багато колоній зникло до 1950-х років.

Гніздування

Місця гніздування: Останні колонії цього виду гніздуються на островах Великого та Маленького Бар'єрів.

Період гніздування: З листопада по червень.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями в норах.

Загрози

На морі

- Чорні буревісники літають у пошуках падалі коло риболовних кораблів та часто потрапляють у риболовні яруси, коли глибоко пірнають за наживкою.
- Є інформація, що цей вид також потрапляє до риболовних ярусів поблизу берегів Нової Зеландії (наприклад, за черепахами/ луціан) та під час розважального рибальства.
- Взимку цей вид також ризикує потрапити до риболовних промислів в східній тропічній частині Тихого океану.

На суші

- Цей вид був вигнаний дикими кішками та іншими ссавцями-хижаками з багатьох їх колишніх колоній. Переміщення диких кішок з Маленького Бар'єрного острова допомогло сповільнити зникнення цього виду.
- На Великому Бар'єрному острові ссавці-хижаки крадуть яйця та іноді вбивають пташенят і дорослих птахів.

Звичайний пірнаючий буревісник

Pelecanoides urinatrix

Фото: Dick Veitch

Фото: Dick Veitch

Голова: Темна.

Тіло: Маленьке, приземкувате тіло з темним оперенням верхньої частини та світло-сірим оперенням горла та грудини.

Крила: Темне оперення верхньої частини крила, та світло-сіре оперення нижньої частини.

Ноги: Ноги та лапи світло-блакитні.

Дзьоб: Чорний, короткий та широкий.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Переважно маленькі ракоподібні.

Ареал мешкання: Небагато відомо про те, де цей вид мандрує в пошуках їжі, але ці птахи можуть залишатися у водах континентального шельфу поблизу їх гніздових колоній.

Цікаві факти

Звичайний пірнаючий буревісник найбільш водяний з усіх буревісників, часто пірнає та «літає» під водою за своєю здобиччю.

Нещодавно був зафіксований факт гніздування пірнаючого буревісника, якому всього один рік. Це наймолодший вік гніздування, зафіксований серед усього виду Procellariiformes (альбатросів та буревісників).

Гніздування

Місця гніздування: Певна кількість підвидів звичайного пірнаючого буревісника гніздується у Новій Зеландії. Субантарктичні пірнаючі буревісники гніздуються на островах Окленд, Антиподів та групі островів Кемпбел. Південні пірнаючий буревісники гніздуються навколо протоки Фово, в декількох колоніях острова Стюарт, а також на сусідніх острівцях та скелях. Вони також гніздуються на острові Снарес та в декількох колоніях островів Чатхем. Північний пірнаючий буревісник гніздується на островах та маленьких скелях навколо Північного острову та протоки Кука, від островів Трьох Королів до острова Братів. Північний пірнаючий буревісник також гніздується на приблизно двадцяти австралійських островах Вікторії та Тасманії.

Період гніздування: 3 серпня по лютий.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями. Будують гнізда в норах та природних западинах.

Загрози

На морі

- Незважаючи на те, що повідомлено декілька випадків потрапляння звичайного пірнаючого буревісника до сітей, ця загроза не вважається серйозною для цього виду у порівнянні з загрозами на суші.

На суші

- Найбільшою загрозою є завезені на острови гніздування хижаки. Колонії пірнаючого буревісника можуть бути знищені протягом трьох-п'яти років через те, що пташенята повертаються до колоній, де вони народилися, у віці одного-двох років, а дорослі птахи відвідують нори гніздування вісім-десять місяців на рік.
- Людське втручання також має значний вплив на колонії пірнаючих буревісників, оскільки вони гніздуються в мілких норах, які легко пошкодити. Нори пірнаючих буревісників можуть бути також пошкоджені, коли навколо острову Стюарта харчуються сірі буревісники.
- Також пірнаючих буревісників приваблює яскраве світло. Повідомляють, що птахи врізаються в яскраво освітлені будівлі поблизу колоній гніздування або в кораблі на морі.

Великокрилий тайфунник

Pterodroma macroptera

Голова: Темно-коричнева голова з сірим обличчям.

Тіло: Велике, з чорнувато-коричневим оперенням по всьому тілу.

Крила: Чорні або коричневі.

Ноги: Ноги та лапи чорні.

Дзьоб: Чорний.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Переважно кальмари, а також риба та ракоподібні.

Ареал мешкання: Широко мандрують у пошуках їжі навколо південного заходу Тихого океану та Тасманійського моря. Океанський великокрилий тайфунник мандрує поза континентальним шельфом, та його зрідка можна побачити в прибережних водах, але не поблизу їх колоній у періоди гніздування.

Гніздування

Місця гніздування: Великокрилий тайфунник гніздується на островах, скелях та мисах від островів Трьох Королів вниз до Омата, коло Нового Плімута. Він також гніздується на багатьох острівцях заток Хаураки та Пленті, декількох островах та мисах заходу Окленда, в декількох місцях Гізборну та в районах Східного мису. Названий підвид також відомий, як сірокрилий буревісник, та гніздується у багатьох місцях Південної Атлантики та Індійського океану.

Період гніздування: З червня по січень.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями в норах.

Загрози

На морі

- Великокрилий тайфунник підбирає відходи риболовних судів та час від часу потрапляє до риболовних ярусів та траулерів Нової Зеландії.
- Також потрапляє до риболовного промислу південного голубого тунця Австралії.

На суші

- Найбільшою загрозою для великокрилого тайфунника є привезені ссавці. Вважається, що на материк Північного острова колонії залишилися тільки на крутих, покритих кущами спадах через вплив представлених там ссавців.
- Також проблемою є людське втручання, коли відвідувачі ненавмисно руйнують нори, наступаючи на них.

Цікаві факти

Завдяки довгим та широким крилам цей буревісник без зусиль стрімко піднімається вгору та ефектний в польоті.

Капський голубок

Daption capense

Голова: Чорна голова та шия.

Тіло: Середнього розміру. Нижня частина тіла переважно біла з декількома чорними мітками на підборідді та горлі. Верхня частина тіла має характерний чіткий чорно-білий малюнок.

Крила: Нижня частина крила переважно біла з чорними краями. Особливістю верхньої частини крила є характерний чорно-білий малюнок. Два підвиди, що мешкають у новозеландських водах, дуже легко розрізнити по кількості чорного на верхній частині крила. Снарський голубок (*D.c. australe*) має темну верхню частину крила з білим малюнком. А у південного капського голубка (*D.c. capense*) верхня частина крила біліша, з чорними цятками.

Дзьоб: Чорний.

Харчування та ареал

Харчування: Переважно їдять криль, а також рибу і кальмарів. Також відомо, що вони підбирають відходи коло риболовних судів та харчуються залишками мертвих морських ссавців.

Ареал мешкання: Приполярний, але влітку харчується поблизу своїх колоній гніздування в Антарктичних водах, особливо в районах рифів. Взимку їх ареал мешкання розтягується від льодяної границі до східного тропічного Тихого океану, особливо в районах Аргентини, південного заходу Африки, Австралії та Нової Зеландії. Частіше всього їх можна побачити мандруючими в пошуках їжі на рифах.

Гніздування

Місця гніздування: Капський голубок гніздується на багатьох островах навколо Антарктики. Снарпський голубок гніздується в багатьох місяцях субантарктичних островів та на островах Чатхем.

Період гніздування: З листопада по березень.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями. Вони будують прості гнізда на скелях або крутих схилах з легким доступом до моря.

Загрози

На морі

- Звичайно супроводжують кораблі та іноді потрапляють до риболовних ярусів та траулерів.

На суші

- Природний хижак великий поморник полює на яйця та пташенят.

Цікаві факти

Капський голубок отримав своє ім'я завдяки цікавому способу полювання на здобич у воді та через ареал його мешкання навколо мису Доброї Надії, що у Південній Африці.*

Вони не належать до голубів і зараз стають все більше відомими як Капські буревісники.

** Мис – Саре (англ.)*

Буревісник Буллера

Puffinus bulleri

Голова: Верхня частина голови темно-сіра, а нижня частина біла.

Тіло: Великий буревісник з білим животом. Нижня частина біла.

Крила: Характерний малюнок «М» на верхній частині крила. Нижня частина крила біла з темно-сірими краями.

Дзьоб: Сірий дзьоб.

Харчування та ареал

Харчування: Риба, кальмари та ракоподібні.

Ареал мешкання: На протязі сезону гніздування вони мандрують в пошуках їжі на північ від Субтропічної конвергенції, зазвичай залишаючись коло континентальних шельфів. Цей вид можна також побачити в середині Тасманійського моря та на сході Австралії. Взимку мігрують до Північного Тихого океану та широко розповсюджуються від Японії до Аляски на схід від Каліфорнії. Деякі щорічно мігрують до територіальних вод Перу та Чилі.

Гніздування

Місця гніздування: Цей вид гніздується тільки на островах групи Бідних Лицарів.

Період гніздування: З листопада по травень.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються в норах або в щілинах скель на схилах, вкритих кущами.

Загрози

На морі

- Літають в пошуках їжі навколо траулерів та іноді маленьких приватних рибачьких човнів.
- Птахи потрапляють до сітей траулерів та ручних і катушкових риболовних снастей.
- Ці птахи під ризиком потрапляння до морських сітей.

На суші

- Загрозою є вогонь, тому що на островах Бідних Лицарів влітку дуже сухо, і пожежі можуть спричинити тимчасові втрати в популяції.
- Нори легко обвалюються під ногами людей, що пересуваються по території колоній. Для захисту птахів та іншої фауни, що знаходиться під загрозою зникнення, доступ відвідувачів на острови суворо обмежений.

Цікаві факти

У 1936 популяція на острові Аорангі була повністю знищена дикими свинями (залишилося лише 100 гніздівок). Як тільки свиней перевезли, популяція почала швидко зростати.

Блідоногий буревісник

Puffinus carneipes

Фото: G. Barry Baker

Фото: Mike Double, SOSSA

Голова: Чорна або темно-коричнева.

Тіло: Маленький буревісник. Чорне або темно-коричнєве тіло.

Крила: Чорні або темно-коричневі.

Ноги: Рожеві ноги та лапи. Подібний до чорного буревісника, однією з очевидних різниць між цими двома видами є характерні рожеві лапи в блідоногих буревісників. У чорних буревісників лапи чорні.

Дзьоб: Блідо-рожевий з темним кінчиком.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Рибка, кальмари та ракоподібні.

Ареал мешкання: Влітку мандрують в пошуках їжі навколо континентальних рифів північно від субтропічної конвергенції. Між травнем та вереснем новозеландська популяція мігрує до Північного Тихого океану.

Цікаві факти

Блідоногі буревісники видають пронизливі стогони. Їх крики нагадують звуки кошачих бійок.

Хоча цілі печінки ці птахи їдять з апетитом, їх ефективно відлякують від супроводження рибачьких кораблів, розповсюджуючи маленькі плями печінкового жиру акули по морський поверхні.

Гніздування

Місця гніздування: У Новій Зеландії цей вид гніздується на островах навколо Північного острова та протоки Кука, включаючи острови Курки та Курчат, на островах Меркурі, Охінау, Карева, Каувахая, Мотумаханга, Міддл Тріо та Тіті. В інших місцях вони гніздуються на острові Лорд Хоув Південної Австралії, в західній Австралії та на деяких островах Індійського океану.

Період гніздування: З грудня по травень

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями в норах.

Загрози

На морі

- Ризикують потрапити до риболовних ярусів тунця поблизу східної Австралії, де молодь потрапляє в сіті в квітні, а дорослі на зворотному шляху з міграції у вересні.
- Повідомляється, що цей вид потрапляє до новозеландських риболовних ярусів.
- Ризикують потрапити в риболовні промисли у відкритому морі.
- Часто супроводжують траулери, підбираючи відходи, таким чином ризикуючи потрапити до тралових сітей та перлінів.
- Прогулянкові катери ловлять блідоногого буревісника ручними та катушковими риболовними снастями.

На суші

- Для деяких колоній блідоногого буревісника потенційною загрозою є ссавці. Найбільші колонії Нової Зеландії розташовані на островах, вільних від корабельних щурів, норвезьких щурів та куниць.
- На успіх гніздування також впливає конкуренція за нори з іншими птахами.
- Відвідувачі можуть випадково зруйнувати нору, наступивши на неї.

Тонкодзьобий буревісник

Puffinus tenuirostris

Голова: Темно-коричнева.

Тіло: Темно-коричнєве з світло забарвленою грудиною. Подібний до сірих буревісників, тонкодзьобий буревісник на вигляд пухкіший.

Крила: Верхня частина крила темно-коричнева з яснішою нижньою частиною. Нижня частина крила темніша, ніж у сірих буревісників.

Ноги: З зовнішньої частини ноги та лапи темні, а з внутрішньої рожево-бузкові.

Дзьоб: Темний вузький дзьоб, коротший за дзьоб сірого буревісника.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Криль, кальмари та риба.

Ареал мешкання: Влітку та в осені мандрують в пошуках їжі на півдні Австралії та у Південному Індійському океані. Взимку більшість мігрує до Північного Тихого океану, до морів коло Алеутських островів та Камчатки.

Гніздування

Місця гніздування: Колонії тонкодзьобого буревісника присутні на багатьох островах Австралійського узбережжя. Відвідують новозеландські води, але не гніздуються там.

Період гніздування: З листопада по квітень.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями в норах.

Загрози

На морі

- Тонкодзьобі буревісники часто потрапляють до рибозаготівельних кораблів у Північному Тихому океані.
- Повідомляється, що цей вид потрапляє до новозеландських риболовних траулерів.

На суші

- Головною загрозою для колоній тонкодзьобого буревісника є порушення природного середовища проживання.
- Свині, вівці та корови знищують цілі колонії, руйнуючи гнізда.
- Дикі кішки та безконтрольні собаки вбивають пташенят тонкодзьобого буревісника.
- Люди теж легко руйнують нори, ненавмисно наступаючи на них, а ерозія, спричинена транспортними засобами відпочинку, може знищити придатні для будівництва нір місця.
- Іншою потенційною загрозою для кількості тонкодзьобого буревісника є надмірне збирання врожаю.

Цікаві факти

Вважається, що загальна популяція тонкодзьобого буревісника складає приблизно 23 мільйона птахів. Ця кількість стабільна та можливо збільшується.

Це один з небагатьох австралійських природних птахів, які становлять комерційний інтерес. В Австралії він широко відомий як короткохвостий буревісник, який є близьким родичем новозеландського сірого буревісника.

Вони перетинають новозеландські води в процесі міграції.

Сірий буревісник (також відомий як тіті або овечий птах)

Puffinus griseus

Голова: Шоколадно-коричнева.

Тіло: Буревісник середнього розміру, темно-шоколадно-коричневого кольору.

Крила: Верхня частина крила шоколадно-коричнева із срібно-білою нижньою частиною крила. Розмах крил 95-110 см.

Ноги: Ноги та лапи темні з зовнішнього боку та світло-рожеві з внутрішнього

Дзьоб: Темний, вузький, довший, ніж у тонкодзьобого буревісника.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Риба та кальмари.

Ареал мешкання: Сірий буревісник самий широко розповсюджений в світі серед усіх морських птахів. Птахи з Нової Зеландії мандрують у пошуках їжі навколо Південного Тихого океану та Тасманійського моря. В австралійську зиму вони мігрують до Північного Тихого океану та розповсюджуються навколо цілковитої центральної та східної частини Тихого океану, з тими птахами, які долітають до Північно-Льодовитого океану.

Гніздування

Місця гніздування: Сірий буревісник гніздується на численних островах навколо Нової Зеландії від островів Трьох Королів до групи островів Кемпбел, включаючи острови Стюарта, Снарес, острови Окленд, групи островів Кемпбел, острови Антиподів та Чатхем. Певна кількість гніздується на берегових мисах материка Південного острова. В інших місцях цей вид гніздується принаймні на 17 островах Австралії, Чилі та Фолклендів.

Період гніздування: З листопада по травень.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Гніздуються колоніями в норах.

Загрози

На морі

- Серед усіх морських птахів сірий буревісник найчастіше гине у риболовних ярусах ВЕЗ Нової Зеландії. Птахи гинуть у сітях траулерів та перлінях при вилові кальмарів та креветок. Також сірі буревісники гинуть у промислових ярусах Нової Зеландії. У деяких місцях птахи попадають на гачок або у встановлені сітки рибалок-любителів.
- В інших місцях сірі буревісники гинуть під час зимової міграції на рибопереробних і промислових ярусах у Північному Тихому океані.

На суші

- На суші найсерйознішу загрозу сірим буревісникам становлять завезені ссавці.
- На деяких островах нори можуть постраждати від худоби, овець та кіз, а на кількох островах конкурувати

за нори або лякати птахів у час насиджування яєць можуть крілики.

- Також може виникнути певна конкуренція за нори з іншими видами буревісників (наприклад з великокрилим тайфунником та білоногим буревісником).
- В деяких колоніях гніздування уека краде яйця та вбиває пташенят.
- Відвідувачі ненавмисно руйнують нори, наступаючи на них.
- Нащадки Ракіура Маорі відловлюють сірого буревісника для продажу на його традиційних місцях перебування навколо острова Стюарт. Також повідомляється про невеликий нелегальних відлов в інших місцях.

Клинохвостий буревісник

Puffinus pacificus

Голова: Темна.

Тіло: Велике з темним оперенням, покриваючим все тіло, та клиноподібним хвостом.

Крила: Верхня та нижня частина крила темна.

Ноги: Персикового кольору.

Дзьоб: Сірий.

Харчування та ареал мешкання

Харчування: Риба, кальмари та ракоподібні.

Ареал мешкання: Рахується, що новозеландські птахи мігрують до східної частини Тихого океану в період між червнем та серединою жовтня.

Гніздування

Місця гніздування: Гніздуються в декількох місцях, включаючи острови Кермадек, острови австралійського узбережжя та багато тропічних та субтропічних островів Індійського та Тихого океанів.

Період гніздування: Птахи південної півкулі починають гніздування кожен вересень, але птахи на островах Кермадек починають кладку яєць тільки в грудні.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Часто формують великі колонії. Гніздуються у норах.

Загрози

На морі

- Є підстави вважати, що цей вид під загрозою комерційного риболовства по всьому світі, особливо поза сезоном гніздування.

На суші

- Дві найбільші загрози для цього виду – це норвезькі щури та дикі кішки. Ці обидва види нещодавно знищили на острові Раоул.
- Потенційною загрозою для колоній цього виду є вулканічна активність островів Раоул та Куртіс.
- Відвідувачі ненавмисно руйнують нори, наступаючи на них.

Цікаві факти

Птахи, що гніздуються в колоніях Нової Зеландії та на острові Норфолк, складають найбільшу популяцію цього виду.

Цей вид має широку різноманітність оперення. Птахи в колоніях Гаваїв та Індійського океану мають білу нижню частину. На островах Кермадек, острові Норфолк та Лорд Хоув, а також на інших островах узбережжя Австралії всі птахи темні.

Чарівний пріон

Pachyptila turtur

Голова: Верхня частина голови блакитно-сіра з білим малюнком навколо очей та під дзьобом.

Тіло: Нижня частина тіла біла, спина блакитно-сіра.

Крила: Верхня частина крила блакитно-сіра з чорною позначкою у формі «М» крізь нього. Нижня частина крила біла. Характерною відзнакою є широкий чорний кінчик на хвості.

Ноги: Темного блакитно-сірого кольору.

Дзьоб: Короткий блакитний дзьоб (приблизно 22 мм в довжину та 11 мм завширшки).

Харчування та
ареал мешкання

Харчування: Криль.

Ареал мешкання: Можна побачити навколо океанів та прибережних районів південної півкулі.

Гніздування

Місця гніздування: У Новій Зеландії гніздуються в колоніях на певній кількості островів, що недалеко від материку, на північній частині островів Бідних Лицарів, також на островах Чатхем, Снарес та Антиподів. В інших місцях гніздуються на 30 островах та скелях Вікторії та Тасманії (Австралія), а також на островах Маккуарі, Херд, Кергелен, Св. Пола, Крозет, Принц Едвард, Маріон, Південна Джорджія та Фолкленд.

Період гніздування: З жовтня по лютий.

Частота гніздування: Щорічно.

Кількість яєць: Одне.

Тип гнізда: Часто формують великі колонії. Гніздуються в норах.

Загрози

На морі

- Приони рідко супроводжують кораблі, але їх іноді приваблюють вогні нерухомих кораблів вночі.

На суші

- Завезені ссавці представляють найбільшу загрозу для популяції цього виду. Всі колонії, що залишилися в Новій Зеландії, знаходяться на островах вільних від гризунів.
- Уека впливає на популяцію, що

гніздуються на островах Відкрита Бухта та Великий Соландер.

- Травоїдні тварини впливають на популяцію пріонів, роздавлюючи їх гнізда.
- Відвідувачі ненавмисно руйнують нори, наступаючи на них.
- Пожежі є загрозою під час періоду гніздування, через те, що багато колоній знаходяться в траві.

Цікаві факти

Чарівні пріони – найменші з усіх пріонів. Також цей вид є найбільш поширеним з новозеландських буревісників. Дослідження показує, що в Новій Зеландії мешкає 50% від всієї популяції.

Додаткова Інформація

Якщо ви хочете дізнатись більше про морських птахів, існує багато чудових публікацій та ресурсів в Інтернеті. Якщо ви зацікавлені в отриманні додаткової інформації про морських птахів, будь ласка, зверніться до відділу послуг з захисту та збереження морського середовища Департаменту Охорони Природних Ресурсів за телефоном (04) 471 0726 або за адресою електронної пошти csp@doc.govt.nz.

Інформацію, що міститься в цьому довіднику, було взято з декількох наступних джерел:

Розпізнання морських птахів Південного океану: довідник для наукових спостерігачів на рибачьких суднах.

Дерек Онли та Сенді Бартл, Те Папа Прес у об'єднанні з Комісією Конвенції по збереженню морських живих ресурсів Антарктики. Вперше опубліковано в 1999 р. Перевидано в 2001, 2006 рр.

Польовий довідник морських птахів Нової Зеландії. Брайен Паркінсон, видавництво Нью Холланд. Вперше опубліковано в 2000 р.

План дій по збереженню морських птахів Нової Зеландії, частина А: птахи, що знаходяться під загрозою зникнення. Грем А. Тейлор, Департамент Охорони Природних Ресурсів, Види під загрозою зникнення, Спеціальна Публікація № 16. Вперше опубліковано в 2000 р.

План дій по збереженню морських птахів Нової Зеландії, частина Б: птахи, яким не загрожує зникнення. Грем А. Тейлор, Департамент Охорони Природних Ресурсів, Види під загрозою зникнення, Спеціальна Публікація № 17. Вперше опубліковано в 2000 р.

Червоний список видів, що знаходяться під загрозою зникнення IUCN 2007 Міжнародного об'єднання природи та природних ресурсів. www.iucnredlist.org.

З особливою подякою від Департаменту Охорони Природних Ресурсів Джоанні Пієр, Стефані Ров, Грему Тейлору та Пітеру Муру за перевірку та коментування цього джерела.

Виконано Шелі Фар Бісвел. Дизайн Лізи Патон з Морфологічних зв'язків природного середовища.

Всі фотографії є власності Департаменту Охорони Природних Ресурсів, якщо не зазначено інакше.

Опубліковано в 2007 р

Департамент Охорони Природних Ресурсів

Department of Conservation
Te Papa Atawhai

